

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἰν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν γραμματοσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προκήρυξις εἰς γυναικείους ἀγῶνας. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Ὁ Ἅγιος Μάρκος τῆς Βενετίας. — Ἡ ποίησις τῆς Ἀγάπης. — Οἱ τύποι (Hugues le Roux κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρ. Νικολαΐδου). — Ἡ ἐργασία (Longffellow, μετάφρασις κ. Ἀμαλίας Βάλβη. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς (ὁ νέος Ῥαββί, μετάφρασις δος Μαρίας Πινέλη).

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕἰΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

Τελευταίως γίνεται πολὺς λόγος διὰ τὴν ἐπίσημον κατὰ ταξιν γυναικῶν μας εἰς τοὺς ἵππευτικούς συλλόγους καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των εἰς τοὺς ἵππευτικούς ἀγῶνας Ἐγὼ ἢ ὅποια λατρεύω τὰ ὠραία ἄλογα καὶ θαυμάζω τὰς ὠραίας ἀμαζόνιας χαίρομαι βέβαια διὰ τὰς προόδους μας αὐτάς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἵππασία εἶναι τὸ τελευταῖον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον χρειάζεται διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀσκῆσις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται παρὰ εἰς ὀλίγας μόνον, ἐσκέφθην νὰ προτείνω ἐν ἄλλο εἶδος ἀγῶνων, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐλάμβαναν μέρος ὅλαι αἱ γυναῖκες ἀπὸ τῆς πλουσιωτέρας ἀρχοντίσσης μέχρι τῆς τελευταίας πτωχοκοκυράς. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τελεστοῦν εἰς ὑπαίθρου, ἀλλ' οὔτε νὰ ἔχουν ὡς κριτὰς νεκροὺς δανδηδες τῶν σαλονιῶν.

Θὰ ἐτελοῦντο μέσα εἰς μεγάλα, καλοσυγυρισμένα καὶ καλοφωτισμένα δωμάτια, στολισμένα φυσικὰ διὰ τὴν περιστασιὴν καὶ ἔχοντα ἄμεσον σχέσιν καὶ συνάφειαν μὲ τὴν ἰδιαιτέραν μας ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν θὰ ἔλειπαν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα οὔτε τὰ ἄνθη, οὔτε ἡ πρασινάδες, οὔτε ἡ κομψότης καὶ ἡ καλαισθησία, οὔτε τὰ μῦρα καὶ τὰ ἀρώματα. Αὐτὰ μάλιστα θὰ ἦσαν ἀσυγχρίτως ποιητικώτερα ἀπὸ τὰ ἀρώ-

ματα τῶν σταύλων, μὲ τοὺς ὁποίους ἀπκραιπνῶς ἐρχεται εἰς συνάφειαν κάθε καλὴ ἵππεύτρια.

Θὰ εἶχα, κυρίαί μου, τὸ θάρρος νὰ προτείνω ἐνκ... διαγωνισμὸν μαγειρικῆς, ἀλλ' ἀπὸ κυρίας καὶ δεσποινίδας, ὅχι ἀπὸ πτωχοκοκυράς μόνον, ἀλλ' ἀπὸ ἀρχοντίσσης πλούτου καὶ εὐγενοῦς καταγωγῆς.

Ἡ ἰδέα πιθανὸν ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ φανῆ πᾶρ' ἄδοξος, σχολαστικῆ, ἰδέα παλαιῶν καὶ σκουριασμένων ἀρχῶν, ἰδέα τέλος ἀπραγματοποίητος καὶ κωμικῆ.

Πιθανὸν νὰ ἔχουν δίκαιον, ὅσαι καὶ ὅσοι τὴν θεωρήσουν ὡς τοιαύτην, ἀλλὰ πιθανώτερον καὶ ἐγὼ, ἢ ὅποια τὴν ἐμελέτησα πολὺ πρὶν νὰ τὴν ὑποβάλλω, νὰ ἔχω ἐπίσης δίκαιον.

Πρὶν ἢ ἀναπτύξω ὅμως τὴν ἰδέαν μου αὐτὴν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν γνώμην τῶν ἀναγνωστριῶν μου, καὶ διὰ ἰδῶ κατὰ πόσον ἀπευθύνομαι εἰς κοινὸν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀντιλαμβάνονται τὴν ζωὴν, ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνομαι ἐγὼ, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ φανοῦν πρόθυμοι νὰ μὲ βοηθήσουν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἰδέας, τὴν ὁποῖαν ὑποβάλλω.

Τὸ πρᾶγμα παρ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν πεζότητά του ἔχει μεγάλην σημασίαν ἐπὶ τῆς καθόλου ζωῆς μας καὶ τῆς εὐτυχίας μας. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπευθύνω θερμὴν παράκλησιν πρὸς τὰς ἀναγνώστριάς μου τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ σπεύσουν νὰ ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις μου.

- 1ον. Θεωροῦν ἢ ὄχι τὴν ἰδέαν μου καλὴν;
 - 2ον. Νομίζουσι, ὅτι δύνανται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς;
 - 3ον. Φρονοῦν, ὅτι θὰ συντελέσῃ αὐτὴ, ὅσον τουλάχιστον συντελοῦν καὶ οἱ ἵππευτικοὶ ἀγῶνες εἰς τὴν καλλιτέρευσιν τῆς θέσεώς μας;
- Ἐπειδὴ διὰ κάθε πρᾶγμα μεγάλης σημασίας ἔχει καὶ ἡ

φιλοδοξία τὸ μέρος της, καὶ διὰ κάθε ἐπιτυχίαν ὁ μαχλὸς καὶ τὸ ἐλαττήριον αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητον, δι' αὐτὸ σημεῖόν μου, ὅτι εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς θὰ ὀρίσθω καὶ βραβεῖα πολυτίμα καὶ θὰ ὀρίσθω καὶ μεγάλα τιμητικὰ διακρίσεις.

Περὶ ὧν αὐτῶν θὰ γίνῃ λόγος, εὐθὺς ὡς ἀριθμὸς τις κυριῶν μοὶ ὑποσχέθῃ τὴν συνδρομὴν καὶ συνεργασίαν των εἰς τοὺς ὀλιγώτερον ἔσως τῶν ἱππευτικῶν ποιητικῶν αὐτοὺς ἀγῶνας, ἀλλ' ἀναντιρρήτως πολὺ περισσότερον πρακτικῶν καὶ ἀποτελεσματικῶν ἀπὸ ἐκείνου.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ Βενετία

Δ'.

Ἐπάρχουν εἰς τὸν κόσμον μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα οὔτε μὲ χρώματα ζωγραφίζονται, οὔτε μὲ λέξεις περιγράφονται. Ἡ τέχνη ἔμεινε καὶ θὰ μείνῃ νικημένη, προκειμένου νὰ ἀναπαραστήσῃ κατὰ τὸ ὅποιον κυριεῖται, δεσπόζει, κατακτᾷ τὴν ψυχὴν τοῦ τεχνίτου. Θὰ ἀποδώσῃ ἔσως οὗτος κάθε κάλλος καὶ κάθε ἀρμονίαν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου του, οὔτε ὁ ἴδιος, οὔτε οἱ ἄλλοι θὰ αἰσθανθοῦν μίαν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν, μεγάλην, τελείαν καὶ ἀπόλυτον, ὅπως ὁ καλλιτέχνης τὴν θέλει καὶ τὴν ἐννοεῖ.

Πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Παρθενῶνος τοῦ περιθωριασμένου κατ' ἀνάγκην ἀπὸ τέσσαρας λωρίδας ἄσπρου χαρτιοῦ καὶ ἀσφυκτικῶντος μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν καὶ εἰς ἓνα ὀρίζοντα γαλανόλευκον δὺο σπιθαμῶν αἰσθάνομαι πάντοτε στενοχωρίαν καὶ ἀγανάκτησιν. Ὁ ζωγράφος μοῦ φαίνεται ἱερόσυλος καὶ ἡ τέχνη του ἀνόητος.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ τὸν ζωγραφίσουν μὲ ὠραίας λέξεις καὶ ὠραίας φράσεις, ὅσον μεγάλοι καὶ δυνατοὶ καὶ ἂν εἶνε, μὲ ὅσον κάλλος καὶ τέχνην καὶ ἀβρότητα καὶ ἂν ἀποδίδουν τὰς ἐντυπώσεις των, πάντοτε μένουν ὀπίσω πάντοτε, φαίνονται νάνοι πρὸ τοῦ γίγαντος κολοσσοῦ τῆς εὐρυθμίας καὶ τοῦ ὠραίου.

Ὅ,τι μοῦ συμβαίνει πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Παρθενῶνος μοῦ συμβάνει πάντοτε καὶ πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας. Εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραῖα πράγματα τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα οὔτε ζωγραφίζονται, οὔτε περιγράφονται, οὔτε ἀποδίδονται. Εὐθὺς ὡς τὰ ἀντικρύσετε, καταλαμβάνετε ἀπὸ ἓν ἀκράτητον αἰσθημα χαρᾶς, θαυμασμοῦ, ἐνθουσιασμοῦ, ἰκανοποιήσεως ψυχικῆς, ἀπὸ ἓν εἶδος αἰσθητικῆς παραζάλης καὶ συγκινήσεως, ἡ ὁποία σὰς κάμνει νὰ λησμονήσῃτε ὅ,τι ἔχετε ἴδῃ καὶ ἀπολαύσῃτε ἔως ἐκείνην τὴν στιγμήν. Καὶ αἰσθάνεσθε τότε ὅλον σας τὸ εἶναι νὰ πάλαικαι νὰ παθαίνεται, νὰ μεθύεται καὶ νὰ χάνεται πρὸ τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ. Ὁ σοβαρώτερος, ὁ σκληρότερος, ὁ σκαλιώτερος καὶ ἀναίσθητότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, πρὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μεταβάλλεται, μετουσιώνεται, μετεψυχόναται, γίνεται ἄλλος, δὲν ἀναγνωρίζει οὔτε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Οἱ συνταξιδιώται μας, οἱ πρώτην φοράν ἐπισκεπτόμενοι τὴν Βενετίαν, εἶχαν ὀρίση εἰς τὸ πρόγραμμά των νὰ μείνουν

τρεῖς ἡμέρας. Ὅταν ἀντίκρυσαν τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ εὐρέθησαν πρὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐκείνου θαύματος τῶν αἰῶνων, ἠλλαξαν ἀμέσως ἀπόφασιν. Εἰς κύριος ἐκ Σμύρνης, ταξιδεύων μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, ἐπέειγετο νὰ φθάσῃ εἰς Aix-les-Bains, ὅπως ἀπολαύσῃ τὴν κοσμητικὴν ζωηρότητα καὶ κίνησιν τῆς Παρισινής πόλεως. Ὅταν ἀντίκρυσε τὸν Ἁγιον Μάρκον, ὄχι μόνον ἀνέβαλλε δι' ἑβδομάδα τὴν ἀναχώρησιν του, ἀλλὰ σχεδὸν ἠλλαξε τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξιδίου. Ἀντὶ τῆς Γαλλίας ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἰταλίαν.

Ἐγὼ ἐπεσκέφθην ἐφέτος τὴν Βενετίαν διὰ τετάρτην φοράν. Καὶ ὅμως, ὅταν ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον διέκρινα τὰ χρυσαῖα ἀκτινωτά, τὰ ὁποῖα στολίζουν τοὺς πέντε τρούλους τοῦ ναοῦ, ὅταν ἡ Serbia ἀφίνουσα τὸ παλάτι τῶν Δογῶν ἐπερνοῦσε πρὸ τῆς μικρᾶς πλατείας καὶ πρὸς αὐτὴν ἡ πλευρὰ τῆς Ἐκκλησίας διεγράφη ὡς μαγικὸν ὄραμα χρυσοῦ καὶ μωσαϊκῶν καὶ κιονοστοιχιῶν πορφυρῶν, καὶ πρασίνων καὶ στοῶν καὶ ἀγαλματιδίων, παρατεταγμένων εἰς περιζώματα στενῶν ἐξωστῶν, ἡσθάνθη καὶ πάλιν τὸν ἴδιον κλονισμόν, τὸν ὅποιον εἶχα αἰσθανθῆ καὶ τὴν πρώτην φοράν, ὅπου ἀπὸ τὴν ἰδίαν θέσιν τὸν εἶχα ἀντικρύσει.

Μία χαρὰ μεγάλη, ἀκράτητος, ἀπεριόριστος μὲ εἶχε κυριεῦση ὅλην, ὡς ὅταν μετὰ καιρὸν συναντώμεθα μὲ πρόσωπον ἀγαπημένον πολὺ, ἀπὸ τὸ ὅποιον μᾶς εἶχαν ἀποχωρήσει.

Διὰ μιᾶς ὀλοι καὶ ὅλα μοῦ ἐφαίνοντο ὠραῖα. Ἐμειδιούσα καὶ πρὸς τὰ πλέον ἀντιπαθῆ πρόσωπα—τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς ἦσαν ἐλάχιστα—τοῦ ταξιδίου μας. Καὶ τοῦτο ἔσως διότι ἡσθάνθη ὅτι τὴν στιγμήν ἐκείνην αἱ ψυχικαὶ τὰ πνεύματά μας ἐσυγγένευσαν, ἐπεκοινωνοῦσαν εἰς τὸν κοινὸν θαυμασμόν, εἰς τὴν κοινὴν λατρείαν τοῦ ὠραίου.

Ἄλλ' ἡ χαρὰ μου δὲν λέγεται, ὅταν, μετὰ τὰς συνήθειας ἀνιάρότητος τῶν ἀποβιβάσεων καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως, ἀντίκρυσα τὸ ἀγαπημένον οἰκοδόμημα ἀπὸ τὴν κυρίαν τοῦ προσώφιν. Πάντοτε λάμπει ὑπὸ τὸν γαλανόν καὶ ὠραῖον θόλον, τὸ ὅποιον ὁ οὐρανὸς σχηματίζει ὑπὲρ τὸ τετράπλευρον πλαίσιον τῆς πλατείας, Πάντοτε συνδυάζει ὅλα τὰ κάλλη καὶ ὅλας τὰς ἰδιορρυθμίας καὶ ἰδιοτροπίας τῶν ὠραίων πραγμάτων τοῦ κόσμου. Πάντοτε συγγενεῖ μετὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐδανείσθη τὰς πλαστικότητας τῶν τρούλων καὶ τὴν μωσαϊκὴν ἀγιογραφίαν. Πάντοτε ἐνθυμίζει τὰ ἀραβικὰ τεμένη καὶ τὴν διάσημον κρήνην τῆς Σουλτάνας Βαλιδῆ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔκλεψε τὰ πολυποικίλα ψηφιδωτὰ τῶν πολυτίμων καὶ πολυχρῶμων λίθων καὶ μαρμάρων. Πάντοτε περιβάλλεται μὲ τὴν αἴγλην τῆς κλασικῆς ἀρχιτεκτονικῆς μὲ τοὺς πεντακασίας της κίονας τοῦ Κορινθιακοῦ καὶ Δωρικοῦ καὶ Ἰονικοῦ ρυθμοῦ. Πάντοτε φέρει ἐλαφρότατα τὰ τοξοειδῆ γοθικὰ στεφανώματα τῶν ἀπείρων καὶ γιγαντείων θυρῶν καὶ θυρίδων. Πάντοτε πλέει εἰς τὰ κενότροπα σχήματα τῆς Ἀναγεννήσεως μὲ τὴν ἀτελείωτον σειρὰν τῶν ἀναρριμῆτων μαρμαρίνων ἀγίων, οἱ ὁποῖοι ἀναρριχῶνται εἰς τὰ κομψὰ ἀετώματα τῶν στοῶν καὶ ἐπάνω εἰς τὰς καμπύλας τῶν φεστονωτῶν περιθωρίων τῶν γείσων. Πάντοτε τέλος συνοψίζει εἰς ἓνα θαυμάσιον συνδυασμόν ὅ,τι ὑπάρ-

χει ἐλαφρόν, γελαστὸν καὶ ὠραῖον εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ὅλων τῶν αἰῶνων.

Δὲν ἤμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τίποτε ἄλλο, διότι δὲν ὑπάρχει εἰς κανένα ὠρισμένον κανόνα, διότι δὲν ἤμπορεῖ νὰ κριθῇ μὲ τὰ μέτρα καὶ μὲ τοὺς νόμους, μὲ τοὺς ὁποῖους κρινονται τὰ ἔργα τῆς οἰκοδομικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς πλαστικῆς, καὶ τῆς ζωγραφικῆς εἰς οἰονδήποτε συνδυασμόν καὶ ἂν τὰ συναντήσωμεν. Ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Ἁγίου Μάρκου θὰ κατεδικάζετο εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον ἀπὸ τὸν Ἰκτινον καὶ θὰ ἐψήνετο ζωντανὸς ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον. Οἱ ζωγράφοι καὶ ἰδίᾳ οἱ ψηφιδωτάται καὶ οἱ ἀγιογράφοι τοῦ Ἁγίου Μάρκου θὰ ἐλιθοβολοῦντο ἀπὸ τοὺς ψηφιδωτάτας τῆς Φλωρεντίας καὶ οἱ γλύπται τῶν ἀγαλματιδίων τῶν ἀγίων, θὰ ἔκαμναν τὸν Donatello ἔξω φρενῶν.

Ἐπάρχουν ἐκεῖ μέσα μωσαϊκαὶ Παναγίαι, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔκαμναν καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ ὑψηλὸν καὶ θεῖον ἀξίωμά της. Ἄσχημοι, σκελετώδεις, μὲ μάτια γουρλωμένα, ἀσθηματικά, ἀβροτικά, αἰδοῦνται ἀτενίζου ἀπὸ τὰ κοῖλα τῶν στοῶν, ὅπου εἶνε συγκολλημένοι τὰ πλήθη τῶν ἐπισκεπτομένων τὸν ναόν, τὸσον ἄγρια καὶ ἄψυχα, ὥστε κάθε ἄλλο παρὰ εὐσέβειαν νὰ ἐμπνέουν. Μετημφισμένοι κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς δοξαρέσσας, μὲ φορέματα ἀπὸ στόφας, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνονται νὰ πλέουν τὰ ὡς ζύλινα σώματά των, μὲ μακίγια φουσκωμένα ὡς ἀπὸ ἀέρα, δίδουν ὅμως εἰς τὴν ἀφόρητον ἀσχημίαν των μίαν ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ ἰδανικοῦ τῶν θρησκευτικῶν θεωριῶν τῶν πρώτων αἰῶνων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Αἱ παρθένοι τότε ὅσον ἀσχημότεραι ἦσαν, τὸσον ὀλιγότερον ἐνάβαλαν εἰς πειρασμούς, τὸσον ἐπιδεικτικώτεραι ψυχικοῦ κάλλους καὶ ἐξάρσεως, τὸσον ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τὰ γήινα καὶ συγγενέστεραι πρὸς τὰ οὐράνια. Ἐπειτα μὲ τὰς ἐπιβαλλομένας νηστείας, μὲ τὴν περιφρόνησιν τοῦ σώματος, μὲ τὴν μοναστικὴν καὶ ἀνέρωτον καὶ ἀνυμέναιον ζῶην αἱ εὐσεβεῖς καὶ ἄγρια γυναῖκες ὄχι μόνον δὲν ἦσαν, δὲν ὤφειλαν νὰ εἶνε ὠραῖαι, ἀλλὰ δὲν ἦσαν καὶ γυναῖκες μὲ σώματα καὶ ζῶην καὶ δύναμιν. Οἱ ἄγιοι καὶ οἱ Χριστοὶ καὶ οἱ νυμφεῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν. Εἶνε οἱ ἄνθρωποι τῶν κατωτάτων λαϊκῶν στρωμάτων, οἱ ψαράδες καὶ οἱ ἐργάται καὶ οἱ χειρῶνακτες, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀπρηνήθησαν τὴν σκαπάνην καὶ τὴν ὑπαίθριον ζῶην τοῦ καθροῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου διὰ νὰ ζοῦν εἰς τὰ ἀνήλια βῆθη τῶν κατακομβῶν καὶ εἰς τὰ ἀσφυκτικὰ καὶ ὑγρὰ τεῖχη τῶν κελλίων. Μαῦροι, λιπόσαρκοι, μὲ χέρια χυδαῖα, μὲ φουσιογνομίαις κοινοτάτας καὶ προστύχους, φαίνονται στενοχωρημένοι μέσα εἰς τὰ χρυσαῖα φορέματα καὶ τὰ περιτραχήλια, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Βυζαντινὴ τέχνη τοὺς ἐνέδυσε.

Τώρα πῶς συμβαίνει νὰ μὴ κάμνῃ καμμίαν παρατοσίαν ἡ ἀσχημία καὶ ἡ κακοτεχνία αὐτὴ ἡ πλέουσα μέσα εἰς τὴν χρυσοῦν ἀκτινοβολίαν τῶν μωσαϊκῶν καὶ καθισμένη ὡς ἐπάνω εἰς θρόνους μεγαλοπρεπεῖς, τοὺς ὁποῖους στηρίζουν καὶ ὑποβασίζονται ὄχι χέρια χυδαῖα καὶ χονδροκομμένα ὡς τὰ ἰδικὰ στάζουν ὄχι χέρια χυδαῖα καὶ χονδροκομμένα ὡς τὰ ἰδικὰ τῶν, ἀλλὰ κιονοστοιχίαι ἐκ θαυμασίων ἑλληνικῶν μαρμάρων; Πῶς συμβαίνει νὰ εὐρίσκωνται ὡς εἰς τὴν θέσιν των, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν ὀργίζουσαν εἰς κάλλη καὶ ἀρμονίαν ἐλ-

ληνικὴν τέχνην καὶ εὐρυθμίαν τὰ ἀγριωπὰ αὐτὰ πρόσωπα καὶ οἱ ἄσχημοι, ἀλλὰ χρυσοενδυμένοι σκελετοὶ; Καὶ ὄχι μόνον νὰ εἶνε ἀνεκτοὶ, ἀλλὰ σχεδὸν νὰ ἀδελφώνωνται καὶ νὰ συμπληροῦν καὶ νὰ ἐπισφραγίσουν τὸ κάλλος καὶ τὴν ποίησιν ἐκείνων; Πῶς συμβαίνει, ὥστε αἱ δύο ἐποχαὶ τέχνης διαφόρου καὶ ἑτερογενούς, τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς Βυζαντινῆς κοσμητικῆς, αὐτῆς μὲν εἰς τὰ πρῶτά της ψελλίσματα, ἐκείνης δὲ ἐν τῇ ἀκμῇ της νὰ ἀποτελοῦν μίαν τοιαύτην ἀρμονίαν συμπλεγμάτων, μίαν τοιαύτην τῶν ὀφθαλμῶν θαυματικὴν πανήγυριν, μίαν χαρὰν καὶ τέρψιν αἰσθητικὴν, τὴν ὁποίαν σπανίως ἀπολαμβάνει τις πρὸ ἔργων τέχνης πολὺ νεωτέρων καὶ πολὺ ἐντελεστέρων;

Ἡ Ἁγία Μάρκος δὲν εἶνε βεβαίως ἴδρυμα ἐνὸς αἰῶνος, ἀλλὰ πολλῶν. Ὁ Ἁγίος Μάρκος εἶνε ἔσως ἡ μόνη ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἱστορικῶν ἐκκλησιῶν τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας τὸ σχέδιον οὔτε συνελήθη ἀρχικῶς ὅπως εἶνε, οὔτε ὀφείλει ὅ,τι εἶνε εἰς τὴν μεγαλοφυῶν κανονὸς Ἐνετοῦ Ἰκτινοῦ, ἡ κανονὸς Μιχαὴλ Ἀγγέλου τῆς Ἀναγεννήσεως. Ὅταν τὸ λαίψανον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἐσυλήθη ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ μετεφέρθη εἰς Βενετίαν, εἰς τὸ μέρος τοῦ σημερινοῦ ναοῦ ὑπῆρχε μικρὰ καὶ ἀσημὸς ἐκκλησία ρωμαϊκοῦ ρυθμοῦ εἰς τὴν κρύπτῃν τῆς ὁποίας ἐναπετέθη τὸ ἱερὸν λάφυρον. Ἀπὸ τότε παρήλθαν δέκα ὀλόκληροι αἰῶνες. Κάθε αἰὼν, ὁ ὁποῖος παρήρθετο, ἄφινε καὶ ἔγνη τῆς τέχνης του εἰς συμπληρώσεις καὶ ἐπεκτάσεις καὶ καλλωπισμούς τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ καὶ κάθε νίκη τῶν Βενετῶν ἦτο νίκη τοῦ προστάτου τῆς πόλεως Ἁγίου, εἰς τὸν ναόν τοῦ ὁποῖου ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ θησαυροὶ τῆς τέχνης, τοὺς ὁποῖους μετέφεραν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν Συρίαν καὶ ἀπὸ τὸ Βυζάντιον οἱ πανίσχυροι νικηταί. Οἱ πεντακασίαι κίονες κάθε χρώματος μαρμάρου καὶ παντὸς ρυθμοῦ, οἱ τέσσαρες χάλκινοι ἵπποι, αἱ μεγάλα ἀπὸ χαλκῶν σκαλισμένοι καὶ λαξευμένοι καὶ ὀλοκέντητον πύλαι, ὅλα αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη ἔφεραν μαζί των ὄχι μόνον τὸ κάλλος των, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ὠραίου καὶ τὸ τοπικὸν εἶδος τῆς τέχνης τῶν χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκον.

Οἱ δὲ τεχνίται τῆς Βενετίας, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν ὠραίαν φύσιν των, μεθυόμενοι ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ οὐρανοῦ των, λιχνίζόμενοι ἀπὸ τὸ σπινθηροβολοῦν κῦμα, τὸ ὅποιον νύκτα καὶ ἡμέραν ἀνεξάντλητον ἐκκοκίζει ἀδάμνατας μυριοχρῶμους εἰς τὴν κρυσταλλίνην ἐπιφάνειαν τῶν θαλασσίων διωρύγων των, κατέρωθωσαν τὸ μέγα κατόρθωμα νὰ συνδυάσουν καὶ συμπλέξουν καὶ συνενώσουν ἀρμονικώτατα ὅλα τὰ ξένα ἀριστουργήματα μὲ τὰ ἔργα τῆς Γοθικῆς καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ τῆς εἰς τὰ σπάργματα χριστιανικῆς τέχνης.

Τὸ μωσαϊκὸν τὸ ὅποιον ἀντέγραψαν ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς, ἡ πιθανώτερον νὰ κατεσκευάσαν μὲ τεχνίτας τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀτεχνον εἰς τὴν παράστασιν ζωντανῶν μορφῶν, δὲν φέρει ὅμως διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἀκερασίαν οὔτε τὴν αἴγλην καὶ τὸ φῶς καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν θαυμασίων χρωματισμῶν του, ἀλλ' οὔτε τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ἀληθινὸν τύπον τῆς ἀντιλήψεως τῆς θρησκείας τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Τὰ πολυπληθῆ ἐκ χρωματιστῶν μαρμάρων ἀτέχνα ἀγαλμάτια τῶν ἀγίων καὶ τῶν ἀποστόλων, τὰ ὅποια ἢ παρατάσσονται στρατιωτικῶς ὡς φρουροὶ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου περιζώματος τοῦ ἱεροῦ, ἢ ἀναρριχῶνται ὡς σχοινοβάται ἐπάνω εἰς τὰ καμπυλωτὰ πλαίσια τῆς ἐξωτερικῆς προσόψεως αὐτοῦ, ἢ προβάλλουν ὡς ἀπὸ κρύπτως ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς κομψοὺς πυργίσκους, οἱ ὅποιοι παρεμβάλλουν τὰς εὐθυγράμμους κορυφὰς των μεταξὺ τῶν μαλακῶν στρογγυλοτήτων τῶν τρούλων, ὅσον καὶ ἂν εἶναι κακότεχνα, ὅμως εὐρίσκονται τόσον ὠραῖα τοποθετημένα, παρέχουν τὴν ἰδέαν μιᾶς τόσον ζωντανῆς ἐνεργείας καὶ παραστάσεως καὶ πομπῆς, ὥστε ἐν τῷ συνόλῳ των ἀρέσουν, θέλγουν, συμπληροῦν ἔν κενὸν τῆς παραδόξου ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἀσχημοὶ ἢ ἀκομψοὶ οἱ διάφοροι αὐτοὶ καλόγηροι προσφέρει ὁ καθείς ὅ,τι ἔχει εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του, ἄλλος τὰ πάθη τοῦ μαρτυρίου του, ἄλλος τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἄλλος τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἐπιβλητικότητά τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς πανηγύρεως καὶ ψυχικῆς ἐορτῆς, ἢ ὅποια φέρει τὸ ὄνομα τοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Καὶ ὅπως οἱ διάφοροι καταγωγῆς ἄγιοι στολίζουν καὶ μετὰ τὰς τεχνικὰς ἀκόμη ἀτελείας των τὸ σύνολον τῆς οἰκοδομῆς, οὕτω καὶ οἱ διάφοροι ἀσήμενοι ἀρχιτέκτονες κωτῶρθωσαν νὰ προσφέρῃ ὁ καθείς ὅ,τι εἶχε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ἰσχυρὸν καὶ μέσα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἀντίληψίν του ὠραῖον εἰς τὴν τελειοποίησιν καὶ τὸν στολισμὸν τοῦ μοναδικοῦ καὶ πρωτοτύπου τούτου εἰς τὸν κόσμον ὅλον κομψοτεχνήματος.

Δι' αὐτὸ ἀδελφώνονται καὶ μέσα εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Λύσιππος καὶ ὁ Σανσοβίνος καὶ ὁ Τινορέττος, αἱ μεγάλα αὐτὰ δόξα τῆς Τέχνης, μετρίους καὶ ἐλαχίστους καὶ χυδαίους ἀκόμη τεχνουργοὺς ὅλων τῶν αἰώνων, χωρὶς πούθεν ὁ συγχρωτισμὸς αὐτὸς νὰ μειώσῃ τὴν ἀξίαν των ἢ νὰ ἐξευτελίξῃ καὶ ἐλαττώσῃ τὴν ὠραϊότητα τῶν ἔργων των. Φαίνονται ὅλοι μαζί αὐτοὶ, μικροὶ καὶ μεγάλοι προσκυνῆται καὶ λάτραι μιᾶς κοινῆς καὶ ὠραίας θρησκείας, τὴν ὅποιαν οἱ μὲν θεμελιώνουν μετὰ δυνάμιν γιγάντων, οἱ δὲ στολίζουν μετὰ τὴν πρωτογενῆ τέχνην ὑπομονῆς μηρμύκων.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Αὐτὴ εἶνε ἡ πλέον μεγαλειτέρα καὶ ἡ πλέον εὐγενῆς ποίησις.

Αὐτὴ ἐξυψώνει τὴν γυναῖκα εἰς τοὺς ἰδανικοὺς ὀρίζοντας κόσμων ὠραίων, αὐτὴ τὴν καθιστᾷ μεγάλην καὶ εὐεργετικὴν, αὐτὴ τὴν φέρει ὑψηλὰ μέχρις αὐτῶν τῶν θρόνων τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε πολὺ δικφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὅπως συνήθως καὶ κοινῶς τὴν ἐννοοῦμεν, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τὴν ὅποιαν διατιμῶμεν ὡς ἐμπόρευμα καὶ ἡ ὅποια ὑπόκειται εἰς ἀξιομειώσεις τιμῶν, ἀκριβῶς ὅπως κάθε εἶδος συναλλαγῆς. Καὶ δυστυχῶς ὅλοι καὶ ὅλοι ὑπέκειμεν εἰς τὸν ἐγωιστικὸν αὐτὸν νόμον τῆς ἐμπορείας τῆς ἀγάπης.

Ἐπάρχοντες ἄνδρες καὶ γυναῖκες, αἱ ὅποια διατιμῶν τὴν ἀγάπην των ἀντὶ ὠρισμένης εὐμαρείας καὶ πολυτελοῦς ζωῆς

καὶ ἀναπαύσεως καὶ ἀπολαύσεων. Ὅσον οἱ περὶ αὐτὰς εἴτε γονεῖς, εἴτε ἀδελφοί, εἴτε σύζυγοι, εἴτε παιδιὰ τοὺς παρέχουν καλοπέρασιν, ἀναπυτικὴν ζωὴν καὶ ἀπολαύσεις δίδουν καὶ αὐταὶ εἰς ἀντάλλαγμα τὴν ἀγάπην των. Ἄφ' ἧς στιγμῆς ὁ φόρος αὐτὸς δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον ἐλαττωθῇ ἢ παύσῃ, ἡ ἀγάπη ἀποσύρεται ἢ τοῦλάχιστον κάθε ἐξωτερικῆ ἐκδήλωσις αὐτῆς ἐκλείπει.

Ἄλλ' ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγάπη εἶνε ἀπλουστάτα μία μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας, εἶνε ἕνας ταπεινὸς συμφεροντολογικὸς ὑπολογισμὸς, μία ἐκδήλωσις χυδαίας ὑστεροβουλίας, τὴν ὅποιαν ἀρεσκόμεθα νὰ περιβάλλωμεν μετὰ τὸν ὠραῖον ποιητικὸν τίτλον τῆς ἀγάπης.

Σήμερον τὰ ἐννέα δέκατα τῶν γάμων ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτὴν καὶ τὰ ἐννέα δέκατα τῶν πρὸς ἀποκατάστασιν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διδάσκονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς των νὰ διατιμῶν τὴν ἀγάπην των ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς καλοζωίας, τὴν ὅποιαν ἀμοιβαίως παρέχει ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ δεσμὸς τῆς ἀγάπης, ὁ μόνος ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῇ οἴκους καὶ νὰ θεμελιώσῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἀληθῆ, ἐκλείπει ὅλον ἐκτὸς τὰς νεωτέρας κοινωνίας καὶ ἀπαντᾷ σπανίως εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν.

Καὶ δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ναυαγήσῃ καὶ νὰ καταποντισθῇ τὸ ὠραῖον αὐτὸ αἶσθημα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ μεγάλη μερὶς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν παρενόησε τὸ πνεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐξέλαβε πᾶσαν πρόοδον καὶ πάντα ἐξευγενισμὸν τῆς ἐργασίας ὡς ἄρησιν τοῦ νόμου αὐτῆς τῆς ἐργασίας, ὡς μέσον ἀποφυγῆς κάθε ἀτομικῆς προσπαθείας καὶ κάθε κόπου πρὸς παραγωγὴν καὶ τελειοποίησιν αὐτῆς.

Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὸν γάμον σήμερον δὲν ἐπιζητεῖται καμμία ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ συγγένεια, δὲν ἐπιζητοῦνται δύο συνεργάται εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ εἰς τὰς χαρὰς τῆς ζωῆς, δὲν ἐπιζητοῦνται δύο ἄνθρωποι προωρισμένοι νὰ οἰκοδομήσουν μετὰ τὰς ἰδίους ἐκαστος δυνάμεις ἐν ὠραῖον καὶ στερεὸν οἰκοδόμημα, μέσα εἰς τὸ ὅποσον νὰ ὑπάρχῃ θέσις καὶ διὰ τὴν ἀληθῆ ἀγάπην. Ἄλλὰ ζητεῖται ἐν εἰσοδῆμα, ἐν κεφάλαιον, ἐν μέσον ἀσφαλῆ πρὸς ἄνετον καὶ ἄκοπον καὶ ἀπολαυστικὴν ζωὴν.

Τὸ εἰσοδῆμα καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ πότε τὸ ζητεῖ ὁ ἄνδρας καὶ πότε ἡ γυναῖκα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ πρῶτος ὑπὸ τὸν τύπον προικῆς, συχνὰ καὶ ἡ κόρη ἢ μᾶλλον οἱ γονεῖς τῆς ὑπὸ τὸν τύπον πλοῦτου ἢ προσοδοφόρου θέσεως.

Καὶ ἰδρῶται ἡ οἰκογένεια καὶ αἱ αἰθουσαι τῆς ὑποδοχῆς ἐπιπλώνονται μετὰ πολυτέλειαν καὶ τὰ διαμερίσματα τῶν νέων συζύγων παρέχουν κάθε ἄνεσιν καὶ κάθε εὐμαρείαν καὶ οἱ στολισμοὶ τῆς νέας κυρίας ἀναρτῶνται μέσα εἰς ἱματιοθήκας σκεπασμένας ἀπὸ κρύσταλλα, καὶ ἄνθη καὶ φυτὰ τῶν τροπικῶν στολίζουν τοὺς διαδρόμους καὶ ἠλεκτρικὰ φῶτα γλυκαίνουν τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνάς των κάτω ἀπὸ τοὺς ὠραίους χρωματισμοὺς τῶν ἀβρῶν ἀλεξιφῶτων καὶ ἠλεκτρικῶν κώδωνες τείνουν τὰ μικρὰ, ὡς μάτια περιεργα, κομβία των, εἰς τοὺς ἀβρῶν δακτύλους τῶν συζύγων.

Δι' ὅλα ὑπάρχει καὶ μία θέσις, διὰ κάθε εὐκολον ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς καὶ ἐν ὄργανον τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ.

Καὶ μόνον μία θέσις λείπει, ἐν ὄργανον μένει ἄγνωστον, εἰς θρόνος Θεοῦ μεγάλου λείπει ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν συλλογὴν τῶν ὠραίων πραγμάτων. Λείπει ὁ θρόνος τῆς ἀγάπης.

Καὶ ὅχι μόνον ὁ θρόνος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα καὶ αὐτὴ ἡ σαφὴς καὶ ὀρθὴ ἰδέα τῆς ἀγάπης. Διότι καὶ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα καὶ οἱ γονεῖς καὶ ὁ κόσμος ὅλος πιστεύει ὅτι μετὰ τὰ χρυσὰ βερνικώματα τῶν ἐπιπλῶν καὶ τὰ λαμπρὰ χρώματα τῶν ἠλεκτρικῶν, καὶ τὰ ἀβρὰ μεταξία τῶν φορεμάτων καὶ τὰ ὠραῖα ἐπιτηδεύματα τῶν συρμῶν καὶ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν φυτῶν ἠμπορεῖ νὰ ἐλκυσθῇ καὶ ὁ ὠραῖος αὐτὸς Θεὸς τῆς ἀγάπης. Καὶ ὅχι μόνον τὸ νομίζει, ἀλλὰ καὶ τὸ πιστεύει, ἀλλὰ τὸ φαντάζεται ἔπτω καὶ δι' ὀλίγον καιρὸν.

Ἄλλ' εὐθὺς ὅπου ἡ πρώτη ἐκπληξίς τῆς νέας αὐτῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων παρέλθη, εὐθὺς ὅπου ὁ ἀνιένης νόμος τῆς συνηθείας σβύσει ἀπὸ τὰς ψυχὰς κάθε ἐνθουσιασμῶν, εὐθὺς ὅπου ἡ ἀνία τῆς ἀσκήτου καὶ ψευδοῦς ζωῆς ἀρχίσῃ νὰ σκορπίξῃ τὴν ἀπόγοῦτευσιν καὶ τὴν μελαγχολίαν εἰς κάθε σημεῖον, εὐθὺς ὅπου ὁ χαρακτήρ τῶν συζύγων ἀρχίσῃ νὰ ἀπογυμνῶνται ἀπὸ τὰ ψευδῆ βερνικώματα, ἡ ὑποτιθεμένη ἀγάπη πέρνει τὸ φύσημά τῆς μακρὰν καὶ ἡ ὑποθεθεῖσα εὐτυχία σκορπίζεται καὶ ἀποσυντίθεται ὡς ὅλα τὰ ψευδῆ ὄνειρα.

Καὶ ὁ μὲν ἄνδρας πλανώμενος ἀπὸ τὴν κακὴν ἀντίληψιν τῆς ἰδέας τῆς ἀγάπης, τρέχει εἰς ἀναζητήσεις, παντοῦ ὅπου τὸ χρῆμα ἀνταλλάσσεται μετὰ ἐν βράκος ἠδονῆς, ἡ δὲ γυναῖκα ἢ συνένοχος καὶ ἐξ ἴσου δημιουργὸς τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἢ μακραίνεται καὶ πλῆττει καὶ γίνεται κακὴ καὶ σκληρὰ καὶ ἄκαρδος, ἢ ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνδρός.

Δι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη ἢ ἀληθινὴ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τὴν εὐγενῆ ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν ἐξυψώνει καὶ ἐξευγενίζει καὶ ἡ ὅποια εἰς ἀντάλλαγμα τῆς χαρίζεται κάθε εἶδος χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν καὶ ἠδονῆν, ὅχι ἐφήμερον καὶ στιγμιαίαν, ἀλλὰ πικροτείνην. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ποίησις τῆς ἐργασίας ἀκολουθεῖται πάντοτε ἀνά τοὺς ὠραίους κόσμους τῶν ἰδανικῶν ἀπὸ τὴν ποίησιν τῆς τιμῆς ὡς καὶ ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν καὶ ὠραῖαν ποίησιν τῆς ἀγάπης.

ΟΙ ΤΥΠΟΙ

— Ἐλα Μπάκερ, ἡ ἀληθινὴ σου ἐντύπωση;

— Θαυμάσια, κύριε κόμη....

Αὐτὰ τὰ εἶπανε μετὰ ἀγγλικὴν ἐντελῶς ἀπάθειαν καὶ ὁ κύριος Λογισμὰν ἔκαμε ἕνα εὐγενικὸ κίνημα τὸ ὅποσον ἐσήμαινε: «Ἡ τύχη ξέρει τί μοῦ χρωστεῖ». Καὶ ὅμως ἦταν τόσο νευρικός ποῦ δὲν ἔπαυσε νὰ στριφογυρίζῃ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του τὸ κορδόνι τῶν γαιλιῶν του.

Ἦταν ἡ παρκαμονὴ τοῦ Μεγάλου Βραβεῖου, καὶ ἂν καὶ εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ ἄλογό του, δὲν ἦταν ὅμως καὶ ἐντελῶς ἡσυχος. Βέβαια ὁ Ζαγκάρ ἦταν θαυμάσιος ζῶν καὶ εἶχε δεῖξῃ στὸ Σαντιγί τί ἠμποροῦσαν νὰ περιμένουν ἀπὸ τὸ τρέξιμό του. Ἄν ἕνα τέτοιο ἄλογο, ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲν ἤρχονταν πρῶτο, καὶ δὲν ἔμεναν ὡς τὸ τέλος, τότε ἔπρεπε νὰ τὰ πουλήσῃ ὅλα. Ἄλλ' οἱ ἀγῶνες στὸ ἵπποδρόμιον ἔχουν ἐκτακτὰς ἐκπλήξεις! Καὶ ὁ κύριος Λο-

γισμὰν πολὺ ἀνήσυχος, ἐσούφρωσε τὰ ἀριστοκρατικὰ φρύδια του μόλις ἄκουσεν ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

— Τί τρέχει, Φίρμεν;

— Ἡ κυρία με διέταξε νὰ πῶ στὸν κύριο κόμη, ὅτι ὁ κύριος Μπερὰρδ ἦταν πολὺ ἀδιάθετος ἀπόψε τὴν νύκτα.

Ἐσούφρωσε ἀκόμη περισσότερο τὰ φρύδια του καὶ εἶπε.

— Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ τὸ ἄλογο. Ἐπειτα πρὶν ἀπὸ τὸ πρόγευμα θ' ἀνέβω νὰ δῶ τὸν κ. Μπερὰρδ.

Δὲν εἶπε τίποτα ἄλλο πρὸς τὸν ὑπηρέτη. Ὅταν παντρεύτηκε μετὰ τὴν ἀνηψιὰ αὐτοῦ τοῦ κυρίου Μπερὰρδ, ἐβάλε τὸν ὄρο νὰ μὴ πηγαίνουν συχνὰ εἰς τὸν θεῖον αὐτόν. Καὶ νὰ αὐτὸς ὁ ἔμπορος μετὰ τὴν αὐθάδεια τῶν ἐκατομμυριούχων, εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀρρωστήσῃ στὸ σπῆτι του. Τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν λαμπρὴν ὑγείαν ποῦ βρισκόνταν ὁ Ζαγκάρ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸν κ. Λογισμὰν εὐθυμο πάλι, τὸν πλησίασε καὶ τὸν χάιδεψε μετὰ μεγάλη εὐχαρίστηση. Καὶ πραγματικά, ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ζῶν ἐμοιαζαν. Ἡ εὐγενικὴ καταγωγὴ φαίνονταν καὶ στοὺς δύο, ἀπὸ τὴν ἐνεργητικὴ ἀδυναμία τους, ἀπὸ τὴν εὐκινῆσίαν τους, ἀπὸ τὴν λεπτότητα τῶν μελῶν τους.

Ὁ κ. Λογισμὰν πέρασε ὅλο τὸ ἄλλο πρωτὶ νὰ μιλήσῃ μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν σκυλῶν, γιὰ τὰ διάφορα ἐπεισόδια ποῦ γίνονταν στοὺς ἵππικούς ἀγῶνες.

Εἶχε τὸ τέτοιο βαθμὸν ξεχάσει τὴν κακοδιαθεσίαν τοῦ θεῖου Μπερὰρδ, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἐκπληξίαν του, ὅταν τὴν εἶσοδο τοῦ σπιτιοῦ του ὁ Φίρμεν, τοῦ εἶπε χωρὶς πρόλογο:

— Κύριε κόμη, εἶνε ἀποπληξία!

Ὁ ἄρρωστος ἦταν ξεπλωμένος πάνω σ' ἕνα μεγάλο κρεβάτι μετὰ κολῶνες. Τὰ ἄσπρα μαλλιά του καθὼς καὶ τὰ σεντόνια ἔκταναν νὰ φαίνεται τὸ πρόσωπο περισσότερο μαυροκόκκινο. Εἶχαν ἀνοίξει τὸ λαϊμὸ τοῦ ποκαμίσου του καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ φαίνονταν ὁ λαϊμὸς γεμάτος ἰστίγματα. Ὁ ἔμπορος φαίνονταν πῶς εἶχε κακὰ διαλέξει τὸν τόπο γιὰ νὰ πεθάνῃ. Στὸς τοίχους πορτραῖτα εὐγενῶν, μετὰ μαλλιά πουτραρισμένα καὶ μετὰ φράκα κόκκινα, ἢ μετὰ στρατιωτικὰς στολές, μετὰ τὸ χέρι ἀκουμπισμένο στὸ σπαθί, ἔβλεπαν τὸν χοντρὸ αὐτὸ ἄνθρωπο νὰ πεθαίνῃ μπροστὰ τους μετὰ ἕνα ὕψος ἀποστροφῆς. Ἐνας μορφασμὸς ὅλων διόλου ὁ ἴδιος ζωγραφίστηκε στὸ στόμα τοῦ κ. Λογισμὰν, ὅταν ρώτησε τὸ γιαντῶ:

— Κακοστομοχιά, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ἄλλ' ὁ γιαντῶς κούνησε τὸ κεφάλι. εἶχε μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα, χωρὶς νὰ ἠμπορήσῃ νὰ κάμῃ τίποτα καὶ ὁ κύριος Μπερὰρδ φαίνονταν καταδικασμένος. Ὁ κ. Λογισμὰν ἔπιασε τὸ γιαντῶ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἀδύνατον! τὸ ἄλογο μου τρέχει μεθαῦριο στὸ ἵπποδρόμιον... Καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ κρατήσω.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης ἔκαμε ἕνα κίνημα ἀδυναμίας, ἀλλ' ὁ κύριος Λογισμὰν δὲν εἶχε δικάσει νὰ δεχθῇ λύσιν διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ἐπανέλαβε μετὰ τόνο ἀποφασιστικῶ.

— Μοῦ ὑπόσχεστε λοιπὸν γιὰ τὸν ἄρρωστο σας γιαντῶ; Καὶ κατέθηκε στὴν κάμαρα τῆς κόμησας.

Τὴν ἡρὲ νὰ μιλήμῃ τῇ μοδίστρῃ της. Ἄλλ' ἦτανε τόσο νευρικός ποῦ δὲν πρόσεξε τὴν παρουσία ἑνὸς τρίτου καὶ σταυρόνοντας τὰ χέρια:

— Ἐέρεις τὴν κωμῳδία ποῦ μᾶς παίζει ὁ θεὸς σου;

Ἡ κυρία Λογισμάν ἦτανε τὸ ἴδιο στενοχωρημένη ὅπως ὁ ἄντρας της, ἀποκρίθηκε λοιπὸν μὲ πικρία:

— Αὐτὸ δὲν δικακεδᾷξει περισσότερο ἐμένα ἀπὸ σένα.

Τὸ φόρεμά μου εἶνε ἑτοιμο καὶ τώρα μοῦ ἔστειλαν τὸ καπέλλο μου, τὸ ὅποιο εἶνε θαυμάσιο.

Ἡ ἐγωϊστικὴς αὐτὴς φροντίδες της ἔκαναν τὸν κόμη νὰ θυμώσει περισσότερο. Εἶπε:

— Μόνον γιὰ αὐτὸ σ' ἐνοχλεῖ αὐτὸ τὸ δυσάρεστο;

— Τί, θέλεις νὰ φωνάζω;

— Θέλω ν' ἀγανακτῆς!...Μιὰ τέτοια ἔλλειψη καλῆς ἀνατροφῆς!...Νὰ δὲ διαλέξῃ τὸ σπίτι μου...Καὶ αὐτὴ τὴν ἐβδόμαδα...Αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία!

Ὁ κύριος Λογισμάν δὲν κρατιότανε πλέον, μουρμούρισε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόντια του.

—...Αὐτοὶ οἱ χωριάτες!

Καὶ ἔφυγε χτυπώντας τὴς πόρτες.

Ὁ ἔμπορος πέθανε τὸ βράδυ στὶς ἔξι, χωρὶς νὰ ξανάρθῃ στὶς αἰσθήσεις του. Ἄλλ' οἱ κληρονόμοι δὲν εἶχανε καμμία ἀνησυχία. Εἶχε πάρῃ τὴν ἀνηψιά του ἀπὸ πολὺ μικρῆ, τὴν ἀνέθρεψε σ' ἓνα μοναστήρι, μαζὺ μὲ τὰ κορίτσια τῶν εὐ-

γενῶν. Ὅλη του τὴ ζωὴ δούλεψε γιὰ νὰ τῆς κἀμῆ μίαν καλὴ προίκα. Σχεδὸν δὲν εἶχε νὰ ὑποφέρει γιὰ τὴν ἀχρηστία της. Τοῦ ἀκοῦσε πῶς αὐτὸς ἦτανε ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας τῆς Ἐλένης του. Καὶ τώρα στὸ θάνατο εἶχε τὴν ἡσυχία ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐπειδὴ δὲν ἔζησαν ποτέ γιὰ τὸν ἑαυτό τους, ἀφήνουνε τὴ ζωὴ χωρὶς λύπη.

Ὅταν γύρισεν ὁ κύριος Λογισμάν γιὰ τὸ δεῖπνο, ἡρὲ τὸν Μπάγκερ στὴν εἴσοδο. Ἀμέσως ταράχτηκε.

— Ἐπαθε τίποτα ὁ Ζαγκάρ;

— Ὁχι κύριε κόμη.

— Τότε;

— Ὁ θεὸς τῆς κυρίας ἀπέθανε.

Ἐτρεξεν ἀμέσως στὴν κάμαρα τῆς γυναικὸς του.

— Ἐ λοιπὸν, τῆς εἶπε, αὐτὸ ἔγινε.

Ἡ κ. Λογισμάν σκούπισε τὰ μάτια της μ' ἓνα μαντηλάκι ἀπὸ ταυτόελλα.

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τ' ἄλογό σου νὰ τρέξῃ.

— Ὁ θεὸς μου δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπε ποτέ.

Ὁ κόμης σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Περιφρονῶ τὴν ἀδειά του καὶ ποτέ δὲν τοῦ ζήτησα μαθήματα ἐθιμοτυπίας!

— Ἄκουσε, εἶπεν ἡ κυρία Λογισμάν, ὁ θεὸς μου δὲν πῆγαινε στὸν κόσμο... Κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μας δὲν τὸν γινώριζε... Μήπως δὲν θὰ ἦτανε ἀρκετό, σὺ καὶ ἐγὼ νὰ μὴ

Μίαν ἡμέραν ἡ ζέστη ἦτο ὑπερβολικῆ· ὁ Λάζαρος καταβεβλημένος ἀπεσύρθη ὀλίγον ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ τοίχου, ἐστηρίχθη εἰς αὐτὸν καὶ ἀφαιρέσας τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του ἐσκούπιζε τὸν ἰδρώτα. Ἐφάνη τότε ἡ πρήγματι ὠραία μορφή τοῦ Λαζάρου· ἐν τῷ ἅμα σί-συρος μεταξωτοῦ ὑφάσματος τὸν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν διεύθυνσιν ὅπου ἤρχετο τὸ φροῦ-φροῦ ἐκεῖνο.

Εἰς ἓνα ἐξώστην, ἐν μέσῳ δύο θαυμασιῶς γεγλυμένων στηλῶν στέκεται μίαν νεαρὰ γυνή. Μία ἐξαστράπτουσα ἐμφάνισις, μὲ γραμμὰς εὐγενεστάτας καὶ ὕψος ὑπερήφανον μὲν, ἀλλὰ τὸ ὅποιο προσδίδει χάριν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐξωτερικόν της.

Ἐφῆρει χρυσοῦσαντον πορφυροῦν μετάξινον φόρεμα, κεντημένον διὰ μαργαριτῶν πολυτίμους μαργαρίτας ἔφερεν ἐπίσης εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς γυμνοὺς βραχίονας. Τὸ πέπλον της ἦτο ὑψωμένον, δὲν ἐφάνη δὲ καὶ σπεύδουσα νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἐπὶ τῇ θῆα ἀνδρός.

Τὰ βλέμματά των συνητηθήσαν. Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Λάζαρος:

— Ὁφείλω ν' ἀποσυρθῶ ἀπ' ἐδῶ; Εἶνε ἐπιτετραμμένον εἰς ἄνδρα νὰ στέκεται εἰς τὸ προαύλιον τοῦ γυναικωνίτου τούτου;

— Εἶσαι ἐλεύθερος ν' ἀπομακρυνθῆς ἂν σ' ἀρέσῃ· ἀλλὰ καὶ τὸ παλάτιον ὄλον τότε ἤμπορεῖ νὰ πέσῃ, εἶπεν ἡ κόρη, συνοδεύουσα μὲ ἓνα ἠχηρὸν γέλωτα τὴν ἀπάντησιν, ἣτις εἶχε τόνους ἀρμονικῆς μελωδίας.

— Δὲν ἤξεύρω οὔτε ποία εἶσαι, οὔτε ἂν ὀφείλω ν' ἀποσυρθῶ, ὅπως ἀπαντῆς. Γινώριζω μόνον ὅτι εἶσαι μουσικῆ εἰς τὸ σῶμα ὠραίας κόρης, καὶ ἐγὼ ἄκούω εὐχαρίστως τὸν ἦχόν σου.

— Καὶ ἐγὼ ἤξεύγω ὅτι εἶσαι πολυμήτρης νέος, ἀφοῦ εἶχες τὸ θάρρος νὰ μ' ἀπευθύνῃς τὸν λόγον, ἀλλὰ δὲν εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος· τὸ βλέπω εἰς τὸ πρόσωπόν σου. Ἐχω πλήρη ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐσέ.

— Τόσην ὄσσην θὰ εἶχες πρὸς τὸν πατέρα σου ἢ τὸν ἱερέα σου.

— Ὁ πατὴρ μου εἶνε ὁ ἱερεὺς μου ἐνταυτῷ, εἶπεν ἡ κόρη, γιανερτώσα τώρα διὰ μιᾶς ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς χειρὸς· βλέπεις τὴν θυγατέρα τοῦ Ἄννα.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ πατρὸς σου.

πᾶμε τὴν κυριακὴν στὸ ἵπποδρόμιο;

Ὁ κ. Λογισμάν εἶπε:

— Καὶ ὁ ὑπηρέτης μου νὰ βαλῇ κρέπι στὸ μανίκι του.

— Τότε τί ἀποφασίζεις; ρώτησε ἡ κόμησσα.

Ὁ κύριος Λογισμάν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη ποῦ παρουσιάστηκε.

— Στεῖλέ μου τὸ μάγερο ν' ἀνέβῃ ὅπως εἶνε.

Ὁ μάγειρας ἦλθε μὲ τ' ἄσπρα του, καὶ ὁ κ. Λογισμάν τὸν ᾤρώτησε:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ φυλάξῃς ἓνα πολὺ μεγάλο κομμάτι κρέας στὸν πάγο;

— Ἐνα μεγάλο κομμάτι, κύριε κόμη;

— Ναί, ἓνα ταῦρο...μὴ ἀρκοῦδα;

Ὁ μάγειρας κοντοστάθηκε.

— Τὴν περασμένην ἑβδομάδα, εἶπε, ἔχασα ἓνα λαμπρὸ ψάρι, εἶνε ἀλήθεια πῶς τώρα δὲν κάνει τόση ζέστη, μπορῶ ὅμως νὰ δοκιμάσω κύριε κόμη.

Ἐνας μορφασμὸς ἔδειξε πῶς ὁ κύριος ἦτανε εὐχαριστημένος μ' αὐτὴ τὴν καλὴ θέληση· εἶπε μὲ ἀδιαφορία.

— Περὶ αὐτοῦ πρόκειται· ὁ θεὸς τῆς κυρίας κόμησσας πέθανε ξαφνικά. Ἄν τὸ πρῶμα γίνονταν γνωστὸ πρὶν ἀπὸ τὴν κυριακὴν βράδυ, δὲν θὰ μποροῦσε τὸ ἄλογό μου νὰ λάβῃ μέρος στοὺς ἱππικούς ἀγῶνες. Βάλε λοιπὸν μίαν παγωνιέρα στὸ παλῆ ἀμαξοστάσιο καὶ προσπάθησε νὰ κρατήσῃς τὸ

— Ὅμιλεῖς μετὰ τῆς Ζαχάρας.

— Καὶ σὺ μετὰ τοῦ Λαζάρου.

Κατεβίθασεν ἡ κόρη τὸν λευκὸν ἀέρινον χρυσοκέντητον πέπλον της καὶ ἀπεσύρθη, λούουσα δι' ἑνὸς πυρίνου βλέμματος τὸν νέον.

Ὁ Λάζαρος

Ὁ Λάζαρος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του· ὡς ἄνθρωπος ἀποτυφλωμένος ἀπὸ πολὺ ζωηρὸν φῶς ἡλίου, εἰς τὸν ὅποιον ὅλα φαίνονται σκοτεινά. Ἡ συνήθης κίνησις εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως τοῦ ἐφαίνετο ξένη· οἱ δρόμοι τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν ἀγνωστοὶ· τί ἐσκέπτετο, ποῦ ἐπῆγαινε δὲν ἤξευρε. Ἦτο ἐνθουσιασμένος, ζαλισμένος, ὡς νὰ διετέλει ἐν μέθῃ. Δὲν ἤμπορεῖ κυριολεκτικῶς ν' ἀντιληφθῇ τὰ αἰσθηματά του. Ἀλλὰ τί συνέβαινε λοιπὸν εἰς τὸν ἤρμενον ἀστόν, εἰς τὸν εὐσυνειδητὸν οἰκογενειάρχην, εἰς τὸν εὐσεβέστερον τῆς κοινότητος, εἰς τὸν ἀγνότερον τῶν νέων; Κάτι τι ὅλας διόλου ξένον, ἀγνωστον εἰς αὐτὸν ἔως τότε.

Διεργόμενος ἐν ἡσυχον μονοπάτι τοῦ ὄρους, ἐστάθη καὶ ἔφερε τὴν δεξιάν εἰς τὸ μέτωπον, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀποδιώξῃ ὅ,τι τὸν ἐτάλιζε, καὶ μονολογῶν ἀπαντᾷ στωϊκῶς εἰς μίαν ἐνδόμυχον φωνήν:

— Ὀνειρον! Ἐν εὐχάριστον ἀπατηλὸν ὄνειρον! Διαλύεται. Ἐξυπνῶ. Ἄλλ' ὄχι διαρκεῖ εἰσέτι.

Ζαχάρα! Ζαχάρα! Ἐψιθύρισεν ἀκουσίως σχεδόν.

Εἰς τὴν προφορὰν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ συνεταιράχθη. Ἐσπευσε τὸ βῆμα, θέλων ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ μέρους. Ἐφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἀνῆλθε δρομικῶς εἰς τὰ δωμάτια του, ὅπου ἀμέσως ἐπαρουσιάσθη ἡ ἀδελφὴ του Μάρθα, λέγουσα ὅτι εἶχε νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τι σπουδαῖον.

— Δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σ' ἀκούσω, ἀδελφὴ Μάρθα· εἶμαι πολὺ καταβεβλημένος.

Ὅταν εὐρέθη μόνος κλεισμένος εἰς τὸν κοιτῶνά του εἶδε πλέον καλῶς τί τοῦ συνέβαινε. Δὲν διήλθε τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὅπως καὶ τὴν προῖαν ἐξερχόμενος. Δὲν εἶχε πλέον τὰς αὐτὰς σκέψεις· τὸ πνεῦμά του ἦτο ταραχθέν. Ὁ ἡσυχος βίος του τοῦ ἐφαίνετο ὡς πλοιάριον ἐν μέσῳ κυμανομένης θαλάσσης, καὶ εἰς τὸ στήθος του βλεπεν ἠφαιστειον.

σῶμα. Συνενοηθήκαμε, δὲν εἶνε ἔτσι; Καὶ τώρα ἀκόμη μίαν λέξη.

— Τὸ ξέρεις εἶμαι γενναῖος ἔχω ἐμπιστοσύνην σ' ἐσένα γιὰ νὰ κάνῃς τὶς γλώσσες τῶν ὑπηρέτῶν νὰ σωπάσουνε.

Ὁ μάγειρας ἀποκρίθηκε μὲ τὸν ἀναγκαῖο σεβασμὸ.

— Ὁ κύριος κόμης νὰ μείνῃ ἡσυχος.

Ὅλοι στὸ σπίτι ἔβαλαν στοιχήματα γιὰ τὸ ἄλογο.

(Hugues Le Boux)

ΕΡΓΑΣΙΑ

ὦ! μὴ λέγεις μὲ πικρίαν, δὺ ὄνειρον ὁ βίος.

Ἡ ψυχὴ ἐν θανάτῳ ἢ ψυχὴ δὲν εἶν' ἡ ζωσα,

Καὶ ἀβέβαιος δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς μας ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐχει ἡ ψυχὴ καθῆκον ἔχει ἡ ψυχὴ τὸ φῶς της,

Τ' ὀδηγοῦν αὐτὴν εἰς ὄλας τὰς καλὰς τῆς προσπαθείας.

«Εἶσαι χῶμα καὶ εἰς τὸ χῶμα θὰ ἀπέλθῃς θνητὴ πάλιν».

Ἀλλὰ ποῦ ἦσαν αἱ ὑγιεῖς ἀρχαὶ του; διηρωτάτο ὁ ἀγαθὸς νέος. Δὲν ἀνεγινώριζεν αὐτόν. Ἦρκεσε μίαν στιγμὴ, ἐν βλέμμα ἐξαστράπτῳ νὰ συγκλονίσῃ αὐτάς; Ὀνειρον! Πρέπει νὰ τὸ λησμονήσω· Ματαίαι προσπάθεια! Νομίζει ὅτι βλέπει τὰς ἀβράς μικρὰς χεῖρας τῆς μαγικῆς ἐκείνης ὑπάρξεως νὰ κρατοῦν τὴν καρδίαν του, ἥτις περιέκλειε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἡσυχίαν του.

Μετὰ χαρὰς ἀνεμνήσκατο, ὅτι ἡ ἀχάρα δὲν ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της πρὸ αὐτοῦ. Τοῦτο ἦτο ἐνδείξις ἐμπιστοσύνης διὰ τὰς ἐθνικὰς συνηθείας. Ἀναμφιβόλως εἶχε γίνῃ λόγος περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν ἔχαιρε τὴν ὑπόληψιν τοῦ πατρὸς της, ἄλλως ἢ θυγάτηρ δὲν ἦθελεν ἐπιτρέψῃ ποτέ τοῦτο πρὸς αὐτήν. Ἐξ ἄλλου ἡ κόρη αὐτῆ φαίνεται νὰ ἔχῃ ἴδιαν θέλησιν, ὅχι τὴν δουλικὴν τῶν ἄλλων ὑποταγῆν· ἀνήκει εἰς τὰς ὀλίγας ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀλλὰ—εἶνε μίαν πρηνὴ κήπισσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἄννα. Καὶ ἐγὼ; Ἐγὼ εἶμαι Λάζαρος ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ ἐπὶ ἀμοιβῇ ἐργαζόμενος διὰ τὸν πατέρα της.

Ὁ Λάζαρος εἰς τὸν κύκλον του, εἰς τὸν κόσμον του, εἰς τὴν πατρίδα του ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὰς ἀρετάς του, τὸν ἀέριον χαρακτήρα του, τὴν εὐφροσύνην του. Τὴν μεγάλην περιουσίαν του εἶχε σχηματίσει διὰ τῆς ἐργατικότητός του. Ἦτο ἀρχιτέκτων, γλύπτης, σχεδιογράφος, εἰς ὅλα τὰ εἶδη ἀριστος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν φυσικὴν χάριν, ἦτο ὠραιότατῃ ἀρρενωπῆ μορφή καὶ σῶμα. Ἡ φύσις εἶχε φανῆ πολὺ γενναϊόδωρος, εἶχεν ἐπισύρει πάντοτε καὶ τὰ βλεῖματα τῶν ἐχόντων θυγατέρας καὶ τῶν θυγατέρων. Φύσει ἐνάρτεος, καὶ εἰς ἄλλα ὄνειρα ἰδανικὰ ἔχων πλανωμένην τὴν φαντασίαν του, ποτὲ δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἄλλ' ὑπὸ τοιούτους ὄρους βίων, περιζήτητος ὡς ἦτο, ποτὲ δὲν τοῦ ἐπῆλθε καὶ ἡ ἰδέα, ὅτι ἴσως ὑπῆρχε καμμία μεταξὺ τῶν κορῶν τοῦ μέρους ὀπρόσπιτος δι' αὐτόν. Τώρα τί ἦτο τοῦτο τὸ παρουσιαζόμενον; Εἰρωνεία τῆς τύχης; Δὲν ἔστρεψε τὸ βλέμμα· εἰς οὐδεμίαν διεύθυνσιν, καὶ τὸ βλέμμα τοῦτο τὸ διευθυνόμενον ἐπιτακτικῶς ἐπ' αὐτοῦ, πῶς τὸν ὑπεδούλωσε;

Εἶνε ἀλήθης ὅτι εἶχε πολλὰ μέσα καὶ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κοινωνίας· ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὰ ἦσαν καὶ αἰτία τὰ ὑποῖα τὸν καθίστανον μᾶλλον μισητὸν πρὸς τὸν πατέρα της, τὸν πατρίκιον Ἄνναν. Ὁ Λάζαρος ἦτο Φαρισαῖος, καὶ ὁ Ἄννας Σαδδουκαῖος. Αἱ δύο πατρίαι αἱ διακείμεναι ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλας. Οἱ πρῶτοι ἦσαν οἱ εὐπαιδευτοί, οἱ λόγοι, οἱ ἀνακρινισταί, οἱ δεῦτεροι ἦσαν ὀπισθοδρομικοί, φανατικοὶ θεορακομανεῖς, στρεβλώνοντες πᾶν ἱερόν, καὶ μὴ ὀπισθοχωροῦντες πρὸ οὐδενὸς αἰσχροῦ καὶ παρανόμου μέσου, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν ἰδεῶν.

Γίνωσκε ἢ ὄησις αὐτῆ ἀφορᾷ
τὸ σῶμα μόνον.
Λύπαι, ἡδοναί, δὲν εἶναι
ὁ προορισμὸς ἐνταῦθα.

Ἄλλ' ἐνέργεια καὶ πάλη
εὐγενοῦς ἀγῶν σταδίου,
Κ' ἀνὰ πᾶσαν αὐγὴν νέαν
νέον εἰς τὰ πρόσω βῆμα.

Μακρὸν εἶν' αὐτὸ τὸ ἔργον,
καὶ ταχὺς ὁ χρόνος φεύγει.

ᾧ, τὸ τύμπανον τοῦ πένθους
ἐν ἡμέραις δυστυχίας,

Ἡ καρδιά μας τὸν δρόμον
πρὸς τὸν τάφον ἡμῶν κρούει
Θάρρει ἄνθρωπε, καὶ χῶρει
εἰς τοῦ βίου τὸν ἀγῶνα,

Καὶ τὴν ἀνανδρον καὶ χαῦνον
περιφρόνει ὀκνηρίαν.

Εἰς τὸ ἐνδοξον ἐκείνο
Καὶ εὐρὺ πεδῖον σπεῦσον,

Ἐνθα ἐν εὐγενεῖ ἀμίλλῃ
θὰ ἀγωνισθῆς ὡς ἦρωσ.
Λάμπριν μέλλοντος ἀγνώστου
ἀποδίωκε μακρὰν σου.

Πρὸς τὸ παρελθὸν ἐπίσης
τελευταῖον λέγε χαῖρε,
Καὶ ἐν τῷ παρόντι ζῆθι,
μετὰ θάρρους καὶ εὐτολμίας.

Φῶς ἐν τῇ ψυχῇ σου ἔχων
τὴν εἰς τὸν θεὸν ἐλπίδα.
Τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἔργα
ἀναφέρει ἡ ἱστορία,

Τι κατώρθωσεν ἡ τόλμη,
τί ὁ νοῦς ἐπιτυχάνει.
Τοῦ θεοῦ πλὴν βοηθοῦντος
καὶ ἡμῖν τοῖς ἀδυνάτοις
Θεοῖς ὑψηλὴ ὠρίσθη
καὶ ἐπιφανὴς πολλάκις.

Εἰς τὴν μνήμην μας τίς οἶδεν ;
εἰς τῶν ἀδελφῶν μας ἴσως,
Εἰς τὸ βῆρος δυσβαστάκιον
ὕποκῦπτων δυστυχίας,

Ἐν πικραῖς σιγμαῖς θὰ εὐρη
βάλασμον παρηγορίας,
ᾧστ' ἐμπρός, μὲ θάρρος φίλοι !
μικροὶ εἶσθε ἢ μεγάλοι,

Οἱ καλοὶ ἐργάται ὄλοι,
εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα !

Ἴερὸν κανόνα ἔχει τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδιά.
κι' ὁ κανὼν ἐστίν
«ἀγάπη, προσευχή, καὶ ἐργασία !»

Longfellow.

Ἄμαλία Ζ. Βάλβη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Σ. Ἄμφισσαν. Ἐβράδυναν νὰ σταλοῦν τὰ μὴ ληφθέντα τῆς 7ης καὶ 13 Ἰουλίου, διότι ἀπουσίαζον.—Κον Γ. Μ. Ἄδραμύτιον. Ἄναμῆνω ἐπιστολὴν σας εἰς τὸ δελτάριόν μου, ὅπως μοὶ γνωρίσετε ποίας πρέπει νὰ πιστώσω μὲ τὸ ἀποσταλὲν ποσὸν τῶν 60 φρ.—Καν Χ. Κ. Τύρναθον. Μόλις τώρα βλέπω τὸ δελτάριόν σας. Γράφω. Κον Δ. Μ. Τούλτσαν. Φρ. χρ. 56 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Ν. Δ. Ν. Βῶλον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας. Φύλλα ἀποστέλλονται.—Καν Β. Δ. Καλλιθέαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Σ. Τσ. Μεσολόγγιον. Εἰχὸν ληφθῆ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου καὶ δι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἀπήντησα ἐγκαίρως. Μὴν ἀνησυχεῖτε λοιπὸν καὶ δεχθῆτε τὰς εὐχαριστίας μου.—Καν Φ. Γ. Πύργον. Τώρα πλέον ἐστάλησαν. Ἐλήφθησαν;—Καν Φ. Δ. Φιλιππούπολιν. Εὐχαριστίας. Καν Ι. Κ. Σικάγον. Τὰ καλλίτερα τοῦ εἴδους εἶναι ἡ σειρά τῶν βιβλίων μετὰ παιγνίων Froebel ἢ ἐκδοθεῖσα εἰς τὴν γλώσσάν μας παρὰ τῆς κ. Λασκαρίδου. Καὶ διὰ νὰ ἔχετε μὲν τὰ βιβλία Ἑλληνικὰ, ἀνάγκη νὰ ἀποτανθῆτε πρὸς τὴν κ. Αἰκ. Λασκαρίδου εἰς Ἀθήνας. Τὰ σχετικὰ ὅμως παίγνια θὰ εὐρετε καὶ αὐτοῦ, ὅπου εἶναι εἰσηγμένον παντοῦ τὸ Φρεβολιανὸν σύστημα.—Δα Μ. Κ. Πόρον. Τὸ πρᾶγμα καταντᾷ ἀκατανόητον. Ἐπὶ τέλους ταινία ἔντυπος ἰδικῆ σας ὑπάσχει. Καὶ τὸ φύλλον σας φεύγει τακτικὰ κάθε δευτέραν μὲ τῶν λοιπῶν συνδρομητριῶν. Βεβαίως θὰ κατακρατεῖται ἢ χάνεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς σας, διότι τὸ ἐδῶ ταχυδρομεῖον δὲν εἶναι δυνατὸν μετὰξὺ δύο χιλιάδων φύλλων νὰ ἐκλέγῃ καὶ νὰ κρατῆ στερεοτύπως τὸ ἰδικόν σας.—Κον Α. Χ. Βουκουρέστιον. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετὰ συναλλαγματικῆς ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ παρεχομένην εὐκολίαν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίας σας.—Δα Κ. Α. Τζ. Χαλκίδα. Ἐάν δὲν ἔλθετε ἀμέσως, τότε στείλατε. Εὐχαριστίας.—κ. Α. Ι. Β. Μεσολόγγιον. Στέλλονται. Δημοσιεύεται. Εἰς τὴν μετάφρασιν στίχων προτιμᾶτε γλώσσαν δημοτικὴν.—Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίδας καὶ ἀνταποκριτρίδας τὰς καθυστερούσας τὰς συνδρομὰς των, ἀποτεινόμεθα, παρακαλοῦσαι, ὅπως εὐαρεστηθοῦν νὰ ἀποστείλουν τὰ ὀφειλόμενα, διότι τὸ ἔτος εὐρίσκεται περὶ τὸ τέλος του. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀναγκάσουν νὰ ἀνοίγωμεν καὶ πάλιν ἰδιαιτέραν ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν κάθε μίαν χωριστὰ διὰ τὸσον μικρὸν ποσόν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κυδωνόπαστο τοῦ κουταλιοῦ.—Μία ὀκτὰ κυδῶνια ἀκαθάριστα, 1 ὀκτὰ ζάχαρι. Κόθετε τὰ κυδῶνια φέτες καὶ τὰ καθαρίζετε ἀπὸ τὰ κουκούτσια καὶ ὅλα τὰ ξερά, ἔπειτα τὰ βράζετε καλὰ μέσα σὲ νερὸ ὡς ποῦ νὰ σκεπάζωνται καὶ ἀφοῦ πιῶν τὸ νερὸ τους σχεδὸν τὰ βράζετε, ἐκεῖ ποῦ βράζουον βάζετε δύο κομμάτια κανέλλα γιὰ τὴν μυρουδιά. Ἐπειτα τὰ περνᾶτε ἀπὸ ψηλὸ τρυπητὸ καὶ ρίχνετε καὶ ὅσο ζουμί σᾶς ἔχει μείνη, τὰ βάζετε ἐν μία κατσαρόλᾳ καὶ τὰ βάζετε στὴν ἀρχὴ στὴ φωτιὰ χωρὶς ζάχαριν καὶ πίνουν καλὰ τὸ νερὸ, ἔπειτα ἔχετε τὴν ζάχαρι κοπανισμένη τὴν ρίχνετε καὶ αὐτὴ καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ βράσῃ ὡς ποῦ νὰ δέσῃ καλὰ. Ἐνῶ βράζει τὸ ἀνακατεύετε διαρκῶς γιὰ νὰ μὴν πιάσῃ, ἔπειτα τὸ βάζετε εἰς βάζο καὶ τὸ σερβίρετε ὡς κόμποστα. Ἄν θέλετε πρὶν νὰ δέσῃ ρίχνετε μέσα λίγα μύγδαλα ἀσπρισμένα καὶ κομμένα εἰς τέσσαρα.

Εἰς τὸ ἐν τῇ ὀδῷ Σόλωνος ἀριθ. 65 σπουδαστήριόν τῆς ἔκαμεν ἔν-αρχιν τῶν παραδόσεων τῆς ἀπὸ τῆς 15 ὀδεύοντος Σεπτεμβρίου ἡ κα-θηγήτρια τῆς ὀργανικῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς κ. **ΚΑΙΤΗ ΛΕΦΑΚΗ**. Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦν.